

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΚΗ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΝ ΣΥΡΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

(Συνέχεια ὡς προηγουμένου ἔριθ. 367)

Μετὰ τὴν ἀξιόλογον καὶ θερμὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Λουκούδη, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ τοῦ Πολ. Ἐνάγοντος Πληρεξούσιος Τόμαν.

Αὐτὸς ἐκτυλίξας τὰ τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ ἄλλην παθητικωτέρων φάσιν, συνέλεξε καὶ ἐξεφύρτισεν ὅλα τὰ περιστατικὰ τὰ κατὰ τῶν κατηγορουμένων, τῆς κακῆς διαγωγῆς των κλπ. ὡς καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ πολιτ. ἐνάγοντος, τῆς κακῆς διαγωγῆς του καὶ τῆς ἐκ Δρ. 260,000 ἀπαιτήσεώς του, μετέτρεψε τοὺς πρώτους εἰς διαβόλους, μετέτρεψε τὸν δεύτερον εἰς ἄγγελον, εἶπεν ὅτι οἱ κατηγορούμενοι μόνοι εἰσὶν ὑπαίτιοι τῆς πενταετοῦς φυλακίσεως των, καὶ ἤτήσατο διὰ τοὺς κατηγορουμένους, ὅ,τι καὶ ἡ Ἡρωδιάς διὰ τὸν Ἄγιον Ἰωάννην, προσθέτας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἀνυπαρκτον περιουσίαν των.

Μετ' αὐτὸν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἕτερος τῶν συνηγόρων Κ. Σαλταμπάσης, ὅστις δι' ἐπιχειρημάτων πειστικῶν ὑπερχαπίζων τοὺς πελάτας του, κατεπάταξεν ὅλα τὰ τῆς κατηγορίας ἐπιχειρήματα, ἐγύμνωσε τὸν Δημόπουλον παντὸς ἀγαθοῦ, ὡς εἶχε γυμνώσει αὐτὸν ἡ ἐπικληρος Κόμησας ἄλλοτε, τὸν παρέστησε διαβολικόν, ἀνευ περιουσίας, καὶ ἀνευ Ἰταλικῶν ἀκόμη, ἐξελεγχθέντα παρὰ τοῦ Προϊσταμένου ὡς ἀγνοοῦντα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως *differentza*, καὶ κατέληξεν ἀναφέρων ὅτι ἡ παρούσα δίκη ἐστὶ μία τῶν τριῶν σπουδαίων δικῶν τῆς ἀρχαιότητος. Οὐχὶ τοῦ Δημοσθένους κατὰ Αἰσχίνου,

οὐχὶ τοῦ Κικέρωνος κατὰ Κατιλίνα, ἀλλὰ ἡ περὶ Ὀνου σκίπας δίκη τῶν Ἀδδῶρων, ὅτι ἀπησχόλησε τοὺς πάντας, οὐχὶ ὡς ἐκ τῆς σημασίας τῆς, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ πατάγου τοῦ παθόντος.

Τὸν Κ. Σαλταμπάσῃν διεδέχθη ὁ γλυκὺς καὶ ἐπιθετικὸς, ὁ εἴρων καὶ ὀργίλος Μπουφίδης. Ἐδράξατο εὐχαρίστως τὴν σειρὰν του τέλος, δούς πέρας εἰς τοὺς ἀτελευτήτους μουγγρισμούς καὶ τὰς διακοπὰς του πρὸς τοὺς προαγορευσάντας. Δὲν εὔρε πού ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην τὴν φέρουσιν ὅλως πολιτικὸν χαρακτήρα, διαταράξεως κατοχῆς. Ἀφ' οὗ τὰ Συμβούλια, εἶπεν, ἐξήντησαν ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου, μᾶς παρέπεμψαν τέλος ἐπὶ κλοπῇ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι γιὰ τὸς, ἀλλὰ νομικός. Δὲν βλέπω πού τὴν κλοπὴν. Καὶ ἐν τούτοις κλίνω πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου. Εἶτα ἔλαβε τὸν Δημόπουλον, τὸν ὁποῖον, ὅχι πλέον ἀπεγύμνωσεν, ἀλλὰ ἐξύρισε, ἔλουσεν, ἐκτένισεν, . . . διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ιδίων του λιθέλλων, καὶ τέλος ἐζήτησεν τὴν ἀθώωσιν τῶν κατηγορουμένων.

Οἱ ἄλλοι συνήγοροι καὶ Πολ. ἐνάγων δὲν ἠγόρευσαν. Οἱ ἀνωτέρω ὅμως ἐδευτερολόγησαν, τὴν δὲ δευτερολογίαν των κρίνω περιττὸν νὰ ἐκθέσω, διότι ἀρκεῖ ὅτι ἐκουράσθην ἐγὼ ἐκ τῆς κοινῆς ταύτης ὑποθέσεως, δὲν θέλω νὰ κουράσω καὶ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μὴ Χάρεσαι», μετὰ τὴν ἐξιστόρησιν μιᾶς δίκης χωρὶς χάρι καὶ σουλοῦπι.

Ὁ Πρόεδρος ἤρξατο τελευταῖος καὶ ἐπέρανε τὴν ἀνακεφαλαίωσιν του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινῆς προσοχῆς καὶ τὰς ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας μουρμουρισμῶν ἢ

λησεν εἰς τινὰ ἀνταποκριτὴν τοῦ Μούχρα, ὅστις εἶχε λάβει ἀπὸ πολλοῦ ἐντολὴν ν' ἀγοράσῃ δι' αὐτὸν ἓν πλοῖον.

Τίς ἠδύνατο νὰ προῖδῃ πρὸ ἑνδεκα μηνῶν, ὅτε ἐντυπηθήνῃ ἐν τοῖς ναυστάθμοις τοῦ ἀγ. Μάρκου, ὅτι τὸ ὠραιὸν τοῦτο σκάφος ἐμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ προσετοῦ τῆς Νάξου;

Καὶ ὅμως ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ καυχῇτῃ ὅτι ἡ σχέση αὕτη δὲν ἦτο ἡ μόνη, ἣν πρὸς τὴν Βενετιάν ποτὲ συνέδεσε. Πολλοὶ ἀνδρεῖοι καὶ τολμηροὶ τῆς Πολιτείας ἱππόται εἶχον λάβει παρ' αὐτοῦ ξενίαν, καὶ ἦσαν πρόθυμοι νὰ τῷ τὴν ἀποδώσωσι ποτε, ἂν παρεπέμπετο νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ κραταιοτάτου συμβουλίου τῶν Δέκα.

Ἐν τούτοις ἡ ὠραία Αὐγούστα, ἡ σύζυγος τοῦ Μούχρα, ἂν καὶ ἐγεννήθη ἐν Νάξῳ, ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ Βενετὴ τὴν κατὰγωγὴν. Ἠγάπα τὸν σύζυγόν της καὶ ἔτρεφε βαθεῖαν στοργὴν πρὸς τὴν ὠραίαν νῆσον, ἐν ἣ εἶδε τὸ φῶς. Ἦτο οὐ μόνον πρὸς τοὺς ξένους εὐπροσέγορος καὶ εὐεργετικὴ πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλ' εὐσεβὴς περὶ τὰ θεῖα, καὶ ἡ μήτηρ Φηλικίτη, ἡ ἡγουμένη τοῦ ἀγίου Κοσμά, μετὰ τῶν πατέρων Μάρθωνος καὶ Βικεντίου, διενέμοντο πρὸς ἀλλήλους τὰ προϊόντα τῆς εὐτελείας της.

Τὸ αἶτιον δι' ὃ ὁ Μούχρας κατεδίδωκεν ἐπιμόνως τοὺς πειρατὰς ἦτο ὅτι εἶχε λάβει παρὰ τῆς Βενετίας εἰδικὸν προνόμιον. Ὁ δὲ σκοπὸς του ἦτο νὰ τύχῃ, ὡς τῷ εἶχον ὑποσχεθῇ, διπλώματος νυχάρχου καὶ εὐπατρίδου τῆς Βενετίας.

Ἐσπέραν τινὰ περὶ τὰ μέσα Μαρτίου ἔσπευσε κατὰ τὸ σύνθημα νὰ ἐπιβῇ τῆς γαλέρας. Τὸ πλήρωμα γινώσκον τὴν συνήθη ὥραν ἦτο ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐγρηγορός. Ἡ δὲ λέμβος μετὰ δύο ἐρετῶν τὸν περιέμενε παρὰ τὴν προκυμαίαν.

— Ἐδῶ εἶσαι, Μηνᾶ; ἐκραξεν ὁ Ἰωάννης Μούχρας πλησιάζων.

— Ἐδῶ εἴμεθα, ἀρχηγέ. ἀπήντησεν ὁ ἕτερος τῶν ἐρετῶν.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λέμβον ὁ Μούχρας. Οἱ ἐρέται ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν ζυγῶν καὶ ἐκωπηλάτουν.

— Δὲν μᾶς δείχνουν μέτωπον, ἀρχηγέ, αὐτοὶ οἱ ἀνδρεῖοι, εἶπεν ὁ Μηνᾶς, ὅστις ἐλάμβανε θάρρος ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τοῦ κυρίου του. Εἶναι τώρα πέντε μῆνες, ὅπου κάμνομεν καθεὶς ἐβδομάδα τὸν συνήθη γύρον μας. Ἀλλ' οὔτε Γενοβέζος ἐφάνη οὔτε Βαρβαρέζος.

— Ἀπόψε καί μοι λέγει ὅτι θὰ ἔχωμεν ἐργασίαν, εἶπεν ὁ δεύτερος ἐρέτης.

— Πόθεν συμπεραίνεις τοῦτο, γέρον Παράχτη; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός.

— Τὸ μάτι μου τὸ ἀριστερὸν πηδᾷ, ἀρχηγέ. καὶ τὸ χεῖρ μου τὸ δεξιὸν μὲ τρώγει.

— Τί θὰ κάμωμεν! ὅ,τι τοῦ τύχῃ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τραβᾷ, εἶπεν ὁ Μηνᾶς, ὅστις ἦτο εἰκοσαετής, καὶ ἐφιλοσόφει προῶρας.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσω ἄλλο τι ἀπὸ τὸ στόμα σου,

μᾶλλον βρυχηθῶν τοῦ Προϊσταμένου, φωνούντος. «Βέβαια». «Σωστὰ». «Καὶ ἔτσι εἶναι». Οὐμ... «ὦω!...

Οἱ ἑνόρκοι ἀπῆλθον, διεσκέφθησαν χωρὶς φῆλ καὶ χωρὶς νερόν, ἐπὶ δύο ὥρας, ἂν καὶ ἐξήτουν τοιαῦτα, ἐπανάβηθον, καὶ ἐξέφεραν τὴν ἐτυμηγορίαν των, δι' ἧς οἱ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἑνόχοι κλοπῆς εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἥτοι μὴ ὑπερβαίνουσας τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων ἐπίπλων τοῦ Ξενοδοχείου «Λούκουλος» τοῦ Δ. Δημοπούλου, τὰς 400 Δραχμὰς.

Εἰς ἀκροατῆς. — Μωρὲ Ξενοδοχεῖο!

Ἀφίνω τὸ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐτυμηγορίας παρόντων πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ ἐβδωμηκονταετοῦς ἐνόρκου Χρυσοβέργη, ὅστις, ὡς παιδίον δαρὲν παρὰ τοῦ Διδασκάλου του, κλαίων ἐμαρτάτεψεν εἰς τὸν Πρόεδρον ἕνα ἑνόρκον, ὅστις τὸν εἶπε «πουλημένον».

Ἀφίνω τὴν χαρὰν τοῦ Δημοπούλου.

Ἀφίνω τὴν λύσσαν τῶν κατηγορουμένων.

Ἀφίνω τὴν νύσταν καὶ τὴν πεῖναν ὄλων.

Καὶ τελευτῶν πληροφορῶ τοὺς φίλους ἀναγνώστας ὅτι ἐπειδὴ... καὶ ἐπειδὴ... κατεδικάσθησαν οἱ κηρυχθέντες ἑνόχοι, ὁ μὲν Γεώργιος Σταμπουλόπουλος

Μηνᾶ, εἶπεν ὁ Μούχρας. Τώρα σὺ ὠμίλησες ὡς γέρον.

— Ἀρχηγέ, μὴ ἀμφιβάλλῃς διὰ τὸ θάρρος μου. Εἰς τὸ ἔργον θὰ τὸ δεῖξω. Ὅσοι λέγουν λόγους, εἰς τὰ πράγματα εἶναι ψόφιοι· καὶ οἱ λόγοι των εἶναι στρογγυλοὶ, ὡς μηδενικόν.

Ἐν τούτοις ἐφθασαν ἤδη εἰς τὴν γαλέραν. Ὁ Μούχρας μὲ ἐλαφρότητα νεανικὴν ἐπήδησεν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ἡ λέμβος ἀνελκύσθη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς. Ἀνέσπασαν τὴν ἀγκυραν καὶ ἀπέπλευσαν.

Προσῆγγιζε τὸ μεσονύκτιον καὶ τὸ ἀπόγειον ἤρχισε νὰ πνέῃ ἐκ τῆς ξηρᾶς. Ὁ δόλων ἐξαγκάθη μετρίως καὶ τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο ἐπαισθητῶς. Μετὰ δύο ὥρῶν πλοῦν ἐφθασαν εἰς τὰ νησίδρια Μάκαρας.

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ καὶ ἐρεγγεν ὥρῳ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς γυμνοὺς βράχους. Ὅτε ἐκαμπῆν τὸ πρῶτον νησίδριον ὁ Μηνᾶς παρηγγέλη παρὰ τοῦ πρῶτος νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν ἀρχηγόν, ὅστις μόλις εἶχεν ἀποκοιμηθῇ.

— Τί τρέχει, Μηνᾶ; εἶπεν οὗτος.

— Ἀρχηγέ, φαίνεται ἔν πλοῖον ἀραγμένον εἰς τὸν μέγαν Μάκαρα.

Οὕτως ὠνομάζετο ἡ μεγίστη τῶν νησίδων.

Ὁ Μούχρας ἀνεπήδησεν εὐθύς.

— Ποῦ εἶναι, Μηνᾶ; ἠρώτησεν ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἰδοὺ αὐτὸ, ἀρχηγέ.

Καὶ ἔδειξε τὴν πρύμνην σκάφους προσωρισμένου παρὰ τὴν ἀκτὴν.

Ὁ Μούχρας ἐστάθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρκατηρῶν προσεκτικῶς.

Κάμπετε τὸ σημεῖον, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν πρῶτον.

Ἠκούσθη τι, ὡς λυγμός, συρίζον διὰ τοῦ ἀέρος.

(Ἀκολουθεῖ)

εἰς δεκάμηνον, ὁ δὲ Παῦλος Πλάτσιας εἰς τριμήνον φυλάκισιν, τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς παραπεμφθείσης εἰς τὰ τακτικὰ Δικαστήρια.

Ἦθελα τοὺς ἐνόρκους νὰ κηρύξουν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους εἰς βαθμὴν πταίσματος διὰ νὰ γίνῃ σωστὸν τὸ πανηγύρι τῆς περὶ Ὁροῦ Σκιάς δίκης.

Bec.

ΡΩΣΣΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

II

Kornevitskii Kkalakala.

Τὸ θέατρον τῆς Ὀδησοῦ δὲν εἶνε μέγαλον πρᾶγμα. Ἐξωτερικῶς ἔχει ὄψιν οἰκίας ἐκ τῶν μᾶλλον συνήθων. Ἐσωτερικῶς διαδρόμους λίαν μετρίους καὶ ἀέθουσαν μικροτέραν ἴσως τοῦ ἰδικοῦ μας ἀκουρίου, ὅπερ θέατρον Ἀθηνῶν καλεῖται. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἀκουσίως μου προσφέρω ἔν ἐτι ἐπιχείρημα εἰς τὸν φίλον ἀρχισυντάκτην τῆς Νέας Ἐφημερίδος ἐναντίον τοῦ σχεδίου τοῦ κ. Ζιζάρ. Μοὶ εἶπον, ὅτι ἄλλοτε ἡ Ὀδησοῦς ἐκέκτητο λαμπρὸν θέατρον ὅπερ ἐκάη. Καὶ ἐλυπήθην ὅχι διότι ἐκάη, ἀλλὰ διότι δὲν ἤμην εἰς Ὀδησοῦν πρὶν κατῆ, ἢ καὶ ἄλλως, δὲν περιέμενε νὰ κατῆ ἀφοῦ τὸ ἔβλεπον ἐγὼ ἀπαξ τοῦλάχιστον. Ἐν τούτοις νῦν ὤφειλον νὰ εὐχαριστηθῶ μὲ τὸ ὑπάρχον. Καὶ σὲ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις δὲν μοὶ ἀρῆκε δυσχερέστους ἐντυπώσεις.

Ἐκαθήμην κατὰ σύμπτωσιν ὅπισθεν σειρᾶς δημοσιογράφων καὶ κατὰ ἔτι μᾶλλον παράδοξον συγκυρίαν ὁ πρὸ ἐμοῦ ρώσος feuilletoniste, ὡς μοὶ τὸν ἐσύστησαν, εἶχε τρομερὰς ὁμιότητας καὶ ἀναλογίας χαρακτῆρων προσώπου μετὰ—τίνας ὑποθέτεις, ἀγαπητὲ Βλάσιε;—τοῦ συναδέλφου σου συντάκτου τοῦ Ραμπαρα. Ὑψηλὸς καὶ ὀλίγον κυρτός, ὡς αὐτός, μὲ ρίνα μικκύλην, ὀφθαλμοὺς ἀνευ σφρῶν καὶ βλεφαρίδων κουκλωτοὺς, ὡς λέγομεν ἐν Ἑλλάδι, μὲ στόμα στρογγύλον καὶ ἐπιστεφόμενον ἀπὸ ἔχνη μύστακος, μὲ παρειὰς ἐξοιδηκυίας, ὅλος εὐτραφής, ὡς νωπὴ wurst, ἀπαράλλακτος, ἀπαράλλακτος Κλεάνθης, μὴδὲ τῆς σπασμωδικῆς τῆς κεφαλῆς κινήσεως ἐξαιρουμένης. Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι εὐρισκόμην ἐν τῷ Μπουκουρεῖῳ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μετὰξὺ κύκλου γνωστῶν καὶ συναδέλφων.

Καὶ ἀπὸ τῆς πλατείας εἰς τὰ θεωρεῖα τὸ βλέμμα περιάγων προσεπάθουν πλέον ν' ἀνκαλύψω πρόσωπα γνωστά. Ἀλλ' ἔβλεπον τόσας ὥραις μορφὰς, ὥστε ἀμέσως ἐξήχθη τῆς ἀπάτης μου καὶ ἐνόησα ὅτι δὲν ἤμην εἰς Ἀθήνας. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὰς προσφιλεῖς ἀθηναίας μου, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ἀλήθεια. Ἐπειτα ὁ σύντροφός μου τόσον ἐπαγωγὰ λογάκια μοὶ ἐφιθύριζε δι' ἐκάστην ὥρειαν πρὸ τῆς ὁποίας ἐσταμάτουν τὰ δίοπτρά μου κελυγνύτα καὶ αὐτὰ, ὥστε μόνον ἡ τελευταία αὐτοῦ φράσις ἦν ἱκανὴ νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω, νὰ προδώσω, ν' ἀποστραφῶ, νὰ μισήσω ὅλας τὰς Ἀθηναίας σας συλλήδων.

— Βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴν ἀμαζόνα, μὲ τὸ πλοῦσιον στῆθος, καὶ τὴν φαϊόχρουν κόμην—τὸ γλυκύτερον